

Sygn. akt I C 867/15

Na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2015 roku strony nie stawiły się pomimo prawidłowego zawiadomienia, przy czym pozwana J. G. (1) nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie składała wyjaśnień. Przewodnicząca ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący: Protokolant:

Sygn. akt I C 867/15

**WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Kamila Sowa

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2015 roku w Bielsku Podlaskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko **J. G. (1)**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej J. G. (1) na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 105,07 złotych (sto pięć złotych i siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 13 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanej J. G. (1) na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 27,99 złotych (dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. Wyrokowi co do punktu I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

Sygn. akt I C 867/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. G. (1) kwoty 852,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż strony w dniu 22 lipca 2011 roku zawarły umowę (...) Nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 1.706,40 złotych w 36 – tygodniowych ratach począwszy od dnia 3 sierpnia 2011 roku. Strona powodowa wywodziła, że pożyczka nie została spłacona przez pozwaną w całości i uiściła ona łącznie kwotę 1.023,60 złotych. W dniu 16 września 2014

roku wezwano pozwaną bezskutecznie do zwrotu pozostałej kwoty. Powód wyjaśnił, iż na kwotę roszczenia składają się kwoty: 682,80 złotych tytułem niespłaconej kwoty pożyczki, 169,40 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczanych od dnia 25 marca 2013 roku (k. 2 – 4 – pozew).

Postanowieniem z dnia 8 maja 2015 roku Sąd Rejonowy L.w L.VI Wydział Cywilny, sygn. akt (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B.(k. 5 – postanowienie).

Pozwana J. G. (1) nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie pozostawało, iż w dniu 22 lipca 2011 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. zawarła z pozwaną J. G. (2) umowę o (...) Nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązał się do zwrotu łącznej kwoty 1.706,40 złotych w 36 – tygodniowych ratach począwszy od dnia 29 lipca 2011 roku. Na kwotę łącznego zobowiązania składała się: wypłacona pożyczka w wysokości 1.000 złotych, opłata przygotowawcza w wysokości 50 złotych, oprocentowanie 76,17 złotych oraz koszt obsługi pożyczki w domu 580,23 złotych. Strony ustaliły wysokości rat w równych kwotach po 47,40 złotych tygodniowo. W punkcie 21 i 22 umowy zawarto regulację dotyczącą rozwiązania umowy za wypowiedzeniem. Zgodnie punktem 28 umowy we wszystkich kwestiach nieuregulowanych umową zastosowanie miały przepisy „Regulaminu pożyczek”, ustawy o kredycie konsumenckim, kodeksu cywilnego oraz inne właściwe przepisy prawa (k. 17 – 17v – umowa o pożyczkę gotówkową; k. 18 – 18v – regulamin).

Pozwana łącznie na poczet spłaty długu uiściła kwotę 1.023,60 złotych (k. 19 – 20 – historia spłat). W dniu 16 września 2014 roku powód bezskutecznie skierował do pozwanej przesądowe wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 823,77 złotych, w tym kwota 682,80 złotych tytułem niespłaconej pożyczki i kwota 140,97 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek (k. 22 – wezwanie do zapłaty, k. 23 – potwierdzenie nadania).

W ocenie Sądu, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76;).

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie dawał podstaw do uwzględnienia roszczenia w całości w zakresie obciążenia pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z zawartej pomiędzy stronami umowy.

Na podstawie przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Pozwana w toku postępowania w sprawie nie zajęła stanowiska, a tym samym nie

zaprzeczyła istnieniu wierzytelności, jednak zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c.

Poza sporem pozostawała okoliczność strony łącząca umowa pożyczki, a pozwana nie zwróciła całości kwoty określonej w przedmiotowej umowie. W ocenie Sąd postanowienia łączącej strony umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2011 roku Nr (...) należało poddać analizie pod kątem zgodności jej treści i skutków prawnych z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z powołaną umową w przedmiotowej sprawie oprócz regulacji umownych zastosowanie mają również przepisy „Regulaminu pożyczek gotówkowych” oraz ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1081 j.t. ze zm.) (tj. art. 7 oraz 7a przedmiotowej ustawy) obowiązującej na datę zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki. Na podstawie przepisu art. 7 powołanej ustawy całkowity koszt kredytu oznacza wszystkie koszty wraz z odsetkami i innymi opłatami i prowizjami, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt, z wyjątkiem kosztów szczegółowo w przepisie określonych (żaden z wyjątków w tym przepisów przewidzianych nie ma w sprawie zastosowania). Natomiast art. 7a ustawy stanowił, iż łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego. Wymieniona ustawa obowiązywała do dnia 18 grudnia 2011 roku i określała wysokość maksymalnego oprocentowania, które mogła pobrać instytucja finansowa oraz sumy wszystkich kwot prowizji i opłat.

Odnosząc powyższą regulację do treści łączącej strony umowy pożyczki należy skonstatować, iż postanowienia umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2011 roku Nr 1060493 roku są sprzeczne z wyżej zacytowanym przepisem art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym są nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c.

Udzielona pozwanej J. G. (1) pożyczka wynosiła 1.050 złotych, a to oznacza, że maksymalna wysokość kosztów przy takiej wysokości pożyczki winna wynosić 52,50 złotych. Wysokość odsetek za jeden rok, przy pożyczce udzielonej pozwanej wyniosła 76,17 złotych (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym). W tej sytuacji łącznie pozwana winna zwrócić stronie powodowej kwotę 1.178,67 zł. Do chwili obecnej według strony powodowej pozwana spłaciła kwotę 1.023,60 złotych i przy zawieraniu pożyczki została potrącona od pozwanej kwota 50 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, do zapłaty pozostała zatem pozwanej kwota w wysokości 105,07 złotych oraz odsetki żądane od daty wniesienia pozwu.

Zdaniem Sądu koszt obsługi pożyczki w domu klienta mieści się w kategorii opłat stypizowanych w art. 7 a ustawy o kredycie konsumenckim. Opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania kredytobiorcy stanowi składnik należności naliczonych z góry, wyznaczających wysokość stałej raty tygodniowej obciążającej pozwaną – tym samym była to opłata związana z zawarciem umowy pożyczki, a nie stanowiła zobowiązania odrębnego. W okolicznościach stanu faktycznego sprawy naruszenie przez powoda art. 7a ustawy skutkowało koniecznością zastosowania art. 17 tej ustawy, zgodnie z którym postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać uprawnień konsumenta przewidzianych w ustawie, także w razie dokonania wyboru prawa obcego. W takich przypadkach stosuje się przepisy ustawy.

W związku z powyższym w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, w tym także co do należności obejmującej skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczanych do dnia 25 marca 2015 roku. Powód nie udowodnił bowiem jak kształtowałyby się ta należność przy przyjęciu, że tygodniowa rata tytułem spłaty pożyczki była niższa niż 47,40 złotych.

Podsumowując, Sąd na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy) i art. 58 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I sentencji

wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono jak w punkcie II wyroku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo jej rozdzielając. Na wymienione koszty składały się: opłata sądowa od pozwu – 30 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 180 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego powoda ustalono na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 783 j.t.). Pozwana przegrała proces w 12,33% i w takim też zakresie powinna zwrócić stronie powodowej koszty procesu (227 zł x 12,33%).

Sędzia